

Arrest

nr. 327 123 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die gekend is onder verschillende aliansen en die verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 31 oktober 2018, dient op 23 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Doorheen de jaren 2016 -2018 dient verzoeker in verschillende landen een verzoek om internationale bescherming in, zijnde Frankrijk, Duitsland en Zwitserland. Geen van voormelde landen verklaart zich ermee akkoord verzoeker terug te nemen, waardoor zijn verzoek in België wordt behandeld. Verzoeker wordt uitgenodigd om zich op 21 mei 2019 aan te bieden om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar biedt zich niet aan, waardoor het verzoek wordt beëindigd. Verzoeker wordt op 13 september 2019 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Verzoeker wordt op 7 april 2023 door de correctionele rechtbank te Leuven bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal.

1.3. Op 10 augustus 2023 wordt een administratief verslag wegens illegaal verblijf opgesteld op basis van een proces-verbaal met nr. hv10I70040922023 nadat verzoeker op heterdaad betrapt wordt op diefstal. Aan hem wordt diezelfde dag een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Op diezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies) en wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

1.4. Op 14 mei 2025 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal met nr. KO55L10088442025 wegens illegaal verblijf nadat verzoeker op heterdaad betrapt wordt op diefstal uit een voertuig en dit samen met een kompaan.

1.5. Op 14 mei 2025 wordt de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen genomen.

1.6. Op 16 mei 2025 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die verzoeker diezelfde dag ter kennis gebracht wordt en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Vlas op 14.05.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: N.

voornaam: G.

geboortedatum: (...) 1993

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, alias: K.

voornaam: G.

geboortedatum: (...) 1993

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 14.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging diefstal uit wagen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: K. voornaam: G. geboortedatum: (...) 1993

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 14.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging diefstal uit wagen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: K. voornaam: G. geboortedatum: (...) 1993

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 14.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging diefstal uit wagen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Georgie

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole de betrokkene, K., G., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Caricole"

2. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot vrijheidsberoving is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker voert onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering op grond van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker acht de motivering niet afdoende omdat die onvoldoende gegevens bevat om te kunnen besluiten dat hij een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden. Het komt volgens hem aan de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en vervolgt dat de verwerende partij dient te beoordelen of zijn gedrag een gevaar voor een nieuwe ernstige verstoring van de openbare orde oplevert. Volgens hem is een verwijzing naar één enkel feit niet voldoende om te stellen dat hij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te herhalen. Hij meent dat gemotiveerd moest worden waarom hij vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat, om een bevel te nemen, een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" vereist is en dat de beslissing ook in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel. Hij verwijt de verwerende partij niet te zijn overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele gevaar voor de openbare orde. Het winstgevend karakter duidt volgens hem evenmin op een gevaar op bijkomende feiten. Hij voert nog aan dat de verwerende partij heeft nagelaten te vermelden dat hij na verhoor door de politiediensten door het parket werd vrijgelaten en dat er geen rekening mee gehouden werd dat de procureur des Konings klaarblijkelijk minder overtuigd was van het gevaar op recidive.

3.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Daarnaast bevat de bestreden akte ook een motivering in feite, met name dat verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten om de volgende redenen: *“Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van Vlas op 14.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging tot diefstal uit wagen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Verder bevat de bestreden beslissing ook een motivering inzake het gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM, medische problemen en een motivatie inzake artikel 3 van het EVRM.

Voorts worden in de bestreden beslissing ook de specifieke motieven weergegeven op grond waarvan de verwerende partij besloten heeft om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Er wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet en er wordt ook feitelijk toegelicht waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name: *“Er bestaat een risico op onderduiken:*

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: K voornaam: G geboortedatum (...)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 14.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging diefstal uit wagen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Tot slot bevat ook de beslissing tot terugleiding naar de grens een afdoende motivering in rechte, dit door de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing bevat daarnaast de volgende, uitgebreide motivering in feite: *“Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.*

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Verzoeker toont niet aan dat voormelde motieven niet zouden volstaan in het licht van de formele motiveringsvereiste vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is *prima facie* dan ook niet aangetoond.

3.3.3. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing verder inhoudelijk, zodat het middel verder wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in

aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.5. Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet – het kunnen schaden van de openbare orde – verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk naar de feiten die verzoeker worden verweten, met name het feit dat hij door de politie op heterdaad werd betrapt op een poging tot diefstal in een voertuig op 14 mei 2025. Die vaststellingen vinden steun in het administratief rapport van 14 mei 2025 van de politie van de politiezone Vlas dat zich in het administratief dossier bevindt. Voorts wordt in voormeld verslag aangegeven dat verzoeker samen werd aangetroffen met een kompaan en dat een deel van de buit bij hem aangetroffen werd. Het “TARAP/RAAVIS verslag” of administratief rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst, is opgesteld door een beëdigde politiebeambte en bevat de naam van verzoeker, een opsomming van de vaststellingen en een verwijzing naar het PV-nummer. Door te verwijzen naar de vaststellingen die door de politie werden gedaan heeft de gemachtigde – in weerwil van wat verzoeker stelt – wel voldoende onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker om te oordelen dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden of een bedreiging is voor de openbare orde. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over om op grond van de vaststellingen door de lokale politie te besluiten dat verzoeker een diefstal heeft gepleegd met een andere persoon. De gemachtigde heeft aangetoond dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de actuele gedragingen van verzoeker, die een bedreiging vormen voor de openbare orde.

Met zijn betoog, dat hij na verhoor door de politiediensten door het parket werd vrijgelaten en de procureur des Konings klaarblijkelijk minder overtuigd was van het gevaar op recidive, komt hij niet verder dan het uiten van blote beweringen, zonder daarbij de vaststellingen van de politie en het motief met betrekking tot het risico voor de openbare orde met concrete argumenten te weerleggen. Voorts houdt het gegeven dat verzoeker wordt vermoed onschuldig te zijn tot hij wordt veroordeeld niet in dat verwerende partij op basis van een eigen onderzoek van de concrete vaststellingen die werden gedaan niet vermogt te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Bovendien beschikt de verwerende partij bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde over een zekere appreciatievrijheid waarop de Raad ter zake enkel een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. De Raad acht het in deze *prima facie* niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen bij het beoordelen van verzoekers actueel gedrag. Het bestreden bevel vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar verschillende arresten van de Raad, die geen precedentenwaarde hebben, doet hierover niet anders oordelen.

3.3.6. Verzoeker partij betwist de redenen waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en de elementen op grond waarvan geoordeeld werd dat er een risico op onderduiken bestaat, niet.

3.3.7. Verzoeker toont ook niet aan dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd *prima facie* geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

3.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.5. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

I. FLORIO